

Marco Kunst

HET
VERLANGEN
VAN DE PRINS

met illustraties van Marieke Nelissen

Marco Kunst

HET
VERLANGEN
VAN DE PRINS

Met illustraties van
Marieke Nelissen

GOTTMER

Haarlem

23

Het eiland van de prins

'Licht het anker, hijs de zeilen!'

De zon kwam op en kapitein Troos stond al aan het stuurwiel. Slaapdronken kwam Lode overeind en hij liep naar de kombuis om te helpen het ontbijt klaar te maken.

Even later gleed *Het verlangen van de prins* op de milde morgenwind zachtjes op het eiland in de verte af. Iedereen was stil, vol van het onbekende dat voor hen lag. Na het ontbijt stond Lode met Tulp, Hülya en Levent bij de voorplecht om maar niets te missen van dit grote moment.

De hele kustlijn van het eiland was overwoekerd door een woest mangrovewoud. Dunne, hoge bomen met knokige stammen en armetierige kruinen. Op stakerige luchtwortelpoten stonden ze in het zoute water. Het was of de bomen hoog op spinnenpoten stonden. Waar de zee eindigde en het land begon, was niet te zien. De geur

van rottend groen en gistende modder benam iedereen de adem. Kreten van dieren en insectengetsjirp klonken op uit het woud. De mangroven vormden een schijnbaar ondoordringbare muur rond het eiland.

Kapitein Troos stond op de brug. Gespannen speurde hij het eiland af. Voorzichtig manoeuvreerde hij het schip tussen klippen en ondiepten door. Zo rondden ze het hele eiland. De ochtend verstreek, maar ze vonden geen ingang. Ze voeren nogmaals rond het eiland, maar nog steeds had Troos geen idee waar het paleis zich bevond.

‘De baai waar het paleis aan lag, was aan de kant van open zee,’ zei hij uiteindelijk. ‘Aan die kant zoeken we een ankerplaats voor de nacht.’

Die avond, na zonsondergang, stonden Tulp en Lode aan de reling. Ze keken de maanloze tropennacht in – ook het sikkeltje van de avond ervoor was nu verdwenen. Het was nog steeds broeierig warm en er stond geen zuchtje wind. Boven hen glinsterden de sterren als gemalen glas.

Plots klonken er zachte geluidjes. De sterrenspiegelingen in het water trilden. Gespannen hielden Lode en Tulp hun adem in. Een rimpeling trok door het zwarte water. ‘Daar zwemt iets,’ fluisterde Tulp.

‘Daar ook,’ antwoordde Lode. Een tweede rimpeling kwam geluidloos naderbij.

Toen zagen ze ze overal rondom het schip: sporen van iets wat net onder water rondzwom. Hülya scheen met een zaklamp. Tientallen gele ogen lichtten op. Erachter tekenden de ribbelige ruggen van reusachtige krokodillen zich af. Overal waar Hülya scheen, dob-

berden ze rond, en al die koude ogen waren op het schip gericht.

‘De woede,’ fluisterde iedereen angstig. ‘De woede is terug.’

‘Ze kunnen niet aan boord klimmen,’ probeerde Levent zijn angst te bezweren. ‘We zitten hier veilig.’

Hülya lachte schamper. ‘Als dit de woede is, dan zijn die beesten aan boord voordat we het weten.’

Lode haalde de kapitein erbij. Troos keek overboord en schudde zijn hoofd. ‘Dit is de woede niet.’

‘Wat dan wel?’ vroeg Lode.

‘Honger,’ bromde Troos. ‘Doodgewone krokodillenhonger. Ik zou het weten als het wat anders was. Niks van aantrekken.’

De volgende ochtend werd Lode wakker omdat Tulp opgewonden riep vanuit het kraaiennest. Hij sprong op, bang dat de krokodillen toch aanvielen. Maar Tulp wees naar het water. De krokodillen zwommen juist weg bij het schip.

‘Een doorgang!’ riep Tulp en ze wees.

De krokodillen zwommen naar een donkere plek tussen de bomen. Lode haalde opnieuw de kapitein, en toen hij met hem terugkwam aan dek, had Hülya de verrekijker er al bij gepakt. Ze bevestigde Tulps vermoeden. ‘Maar we kunnen daar niet zeilen. Te smal. Geen wind.’

De kapitein nam de verrekijker over. Hij bestudeerde de plek waar de krokodillen verdwenen. Uiteindelijk knikte hij. ‘We moeten het erop wagen. Maak iets om mee te bomen. En dan gaan we nu meteen, want het tij komt op.’

Terwijl Troos het schip op een paar kleine zeiltjes behoedzaam naar de doorgang manoeuvreerde, knutselden de matrozen van een aantal roeispanten en sterk touw twee lange vaarbomen in elkaar.

De laatste krokodillen verdwenen in het modderige water dat rond de mond van de doorvaart wolkte. Het verlangen van de prins volgde langzaam, heel langzaam. Het was zo donker tussen de mangroven dat het leek of ze een tunnel tegemoetvoeren.

‘Het is een fuik,’ zei Tyman.

‘Die krokodillen lokken ons naar binnen,’ zei Hülya bang.

‘Een val,’ mompelde Levent. ‘Het is een valstrik. We moeten hier weg.’

‘Vaarbomen erbij,’ zei de kapitein onverstoorbaar.

Het laatste vleugje wind blies Het verlangen van de prins de tunnel in en het schip werd met man en muis opgeslokt door het groen.

Tyman, Tulp en Lode keken elkaar ongemakkelijk aan. Ze voelden het alle drie: sombere krachten huisden hier. Angst heerste in deze broeierige jungle. Apen, hoog in de bomen, huilden als geslagen honden. De takken van de bomen hingen droefgeestig neer, onder een last van dode lianen en glibberige algenslierten. Slangen en hagedissen staarden hen roerloos aan.

Woordenman knikte bemoedigend. Tola, leunend op haar wandelstok en op Olek, schonk de kinderen op de voorplecht een bibberige glimlach.

‘Wat denk je ervan?’ mompelde Olek. Hij legde zijn hoofd op Tola’s schouder. ‘Gaat het ons lukken? Zullen we toch de vrijheid nog mogen proeven op onze oude dag?’

Tola glimlachte en knikte. ‘Reken maar,’ fluisterde ze, ‘reken maar, lieverd.’

Aan beide zijden van het schip liepen de matrozen langzaam van voor naar achteren met hun vaarboom, die steeds diep wegzonk in de modderige bodem van de kreek. Stinkende gasbellen borrelden op uit het slik. Bij de achtersteven aangekomen, trokken de matrozen hun vaarboom los, hieven hem hoog en liepen terug naar voren. Daar plantten ze de vaarboom opnieuw in de bodem. Drie matrozen aan elke vaarboom. Stap voor stap duwden ze *Het verlangen van de prins* tussen de mangroven door. De kapitein stuurde bij. De kreek maakte een flauwe bocht en werd nog smaller. Na een derde bocht zagen ze hun einddoel opdoemen. Het water verbreedde zich tot een poel.

De zonnige baai van ooit was veranderd in een stinkend moeras. Aan de waterkant rees een reusachtig bouwwerk op. Een paleis met meerdere vleugels en tientallen torens, koepels, balkons en zuilengalerijen. Het paleis was oud, sommige delen waren vervallen, of provisorisch hersteld. Meerdere torens en koepels waren overwoekerd door klimplanten.

De kapitein, die nog bleker zag dan de vollemaan, knikte grimmig. Hij herkende de plek. Met het laatste beetje vaart gleed het schip op een steiger af die van bamboe staken gebouwd was. Een krakkemikkig bouwsel dat eruitzag of het daar al eeuwen stond te

wachten. Twee matrozen klommen van boord en legden het schip
langs zij vast.

Het verlangen van de prins was na meer dan driehonderd jaar aan-
gekomen op haar bestemming.